

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 26CoKR/8/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4117214316
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Erik Németh
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4117214316.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Erika Németha a členov senátu JUDr. Romana Greguša a JUDr. Pavla Pileka, v právnej veci žalobcu: Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Grösslingova 77, Bratislava, IČO: 31 351 026, zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovanej: JUDr. Tatiana Timoranská, Podzámska 32, Nové Zámky, správca konkurznej podstaty úpadcu H. Z., narodený XX.XX.XXXX, bytom A. XX/X, XXX XX T., o určenie popretej pohľadávky, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 23Cbi/7/2017 - 152 zo dňa 28. februára 2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 23Cbi/7/2017 - 152 zo dňa 28. februára 2017 potvrdzuje.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nitra rozsudkom č. k. 23Cbi/7/2017 - 152 zo dňa 28.02.2017 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal vyhlásenia rozsudku, ktorým by súd určil, že žalobca je veriteľom vymáhateľnej zabezpečenej pohľadávky proti úpadcovi vo výške 19.782,02 eura zo zmluvy o úvere č. 25226540/7930 uzatvorenej s úpadcom, prihlásenej do konkurzného konania vedeného na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 32K/56/2016 na majetok úpadcu H. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX/X, XXX XX T., prihláškou zo dňa 30.01.2017 a táto pohľadávka je zabezpečená.

2. V odôvodnení uvedeného rozsudku súd poukázal na žalobu, podľa dôvodov ktorej si v konkurze na majetok uvedeného úpadcu prihláškou prihlásil vyššie uvedenú pohľadávku, ktorú žalovaná podaním zo dňa 20.03.2017, doručeným žalobcovi 22.03.2017 poprela čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky 19.782,02 eura, zabezpečenia zabezpečovacím právom a poradia zabezpečovacieho práva.

Na základe zmluvy o stavebnom sporení č. 25226540/7930 uzatvorenej na cieľovú sumu 23.235,74 eura a žiadosti o poskytnutie úveru uzatvoril žalobca s úpadcom úverovú zmluvu k číslu účtu XXXXXXXX/XXXX, poskytol mu úver vo výške 23.236,-- eur s úrokovou sadzbou 4,99 % ročne. Finančné prostriedky boli úpadcovi poukázané vo výške 18.588,59 eura dňa 25.09.2007 a zvyšná časť dňa 30.09.2008, prevodom na jeho bežný účet. Keďže poberateľ úveru poskytnutý úver neplatil, bol písomnou výzvou na túto skutočnosť žalobcom upozornený. Nakoľko ani naďalej poskytnutý úver nesplácal, upozornil ho žalobca výzvou zo dňa 19.05.2010 na možnosť zosplatnenia úveru. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžník nerešpektoval výzvu žalobcu, žalobca ho požiadal dňa 29.06.2010 o okamžité splatenie celého zostatku úveru vo výške 22.106,90 eura, úroková sadzba sa zvýšila na 5 %.

Právny vzťah medzi žalobcom a úpadcom vznikol na základe zmluvy o úvere upravenej v Obchodnom zákonníku. Úpadca po žiadosti o okamžité splatenie úveru mal záujem na vyriešení situácie plnením formou splátok. Po odsúhlasení splátkového kalendára došlo zo strany úpadcu po žiadosti o okamžité splatenie úveru k čiastočným dobrovoľným plneniam. Z uvedeného správania úpadcu je zrejmé, že čiastočnými úhradami uznal dlh žalobcu, a preto nárok žalobcu nemôže byť premlčaný, odo dňa uznania záväzku, čiastočnej úhrady, plynie nová štvorročná premlčacia lehota. Ak by mal súd za to, že náležitosti uznania záväzku treba posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, sú splnené náležitosti uznania dlhu podľa § 588 Občianskeho zákonníka. K uznaniu došlo opakovane, v každom návrhu na zmenu splatnosti záväzku uvedeného v žalobe, keď úpadca písomne uznal čo do dôvodu a výšky svoj záväzok, a preto sa tento premlčuje až za 10 rokov. Z uvedeného je zrejmé, že zo strany žalobcu došlo úkonom zo dňa 29.06.2010 iba k žiadosti o okamžité splatenie úveru, a nie k ukončeniu zmluvy vo forme odstúpenia od zmluvy. Preto vznesenie námietky premlčania zo strany žalovanej je bezpredmetné. Úpadca opakovane požiadal žalobcu o odsúhlasenie splátkového kalendára, a teda o zmenu splatnosti zostatku úveru, žalobca návrhu vyhovel, určil nové podmienky splatnosti úveru, ktoré úpadca akceptoval, o čom svedčia jeho úhrady v zmysle dohody. Od zosplatnenia úveru až do podania žaloby úpadca vykonal úhrady v období od 08.10.2010 do 15.03.2016 tak, ako sú uvedené v tabuľke.

Úpadca požiadal listami zo dňa 21.02.2011 a 28.02.2012 o zrušenie výkonu záložného práva a o možnosť vysporiadať záväzok postupne formou pravidelných mesačných splátok. Žalobca umožnil splácanie dlhu formou mesačných splátok vo výške 300,-- eur od apríla 2011. Úpadca splátky pláčil do decembra 2012, kedy sa znovu dostal do omeškania. Žalobca upustil od dobrovoľnej dražby. Úpadca ďalšími listami zo dňa 14.11.2012, 29.10.2013, 23.03.2015 požiadal žalobcu o možnosť vysporiadať záväzok formou mesačných splátok, úpadca dohodnutý splátkový kalendár nedodrжал počas celej doby jeho trvania, naposledy došlo k porušeniu splátkového kalendára v marci 2016, a preto si od 01.04.2016 žalobca uplatnil úhradu dlžnej sumy a od tohto dátumu začala plynúť nová štvorročná premlčacia lehota. Dlh úpadcu nebol v čase prihlásenia pohľadávky do konkurzného konania premlčaný. Žalobca listinnými dôkazmi preukázal dôvodnosť svojej zabezpečenej pohľadávky v celom rozsahu ako aj v rozsahu zabezpečenia.

3. Obrana žalovanej spočívala v poukaze na to, že k zosplatneniu celého zvyšku úveru došlo dňom 29.06.2010. Na zmluvný vzťah strán sa v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka (a nie Obchodného zákonníka ako tvrdil žalobca), nakoľko úpadca je spotrebiteľ. Keďže dňom 29.06.2010 došlo k zosplatneniu celého úveru, pretože si úpadca neplnil zmluvné povinnosti vyplývajúce z úverovej zmluvy, dňom 30.06.2010 začala plynúť trojročná premlčacia doba počas ktorej sa právo nevykonalo, a preto uplatnené právo nemožno žalobcovi priznať.

Žalovaná sa nestotožňuje s tým, že zo strany úpadcu došlo k uznaniu dlhu. Ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka upravuje podmienky uznania dlhu, tieto neboli naplnené, pretože uznanie musí byť písomné a dlh v ňom musí byť určený čo do dôvodu a výšky. Žalobca splnenie týchto zákonných podmienok pre uznanie dlhu nepreukázal. Na žiadostiach o zníženie, či upravenie splátok bola podpísaná iba manželka úpadcu, a preto nemôžu mať vplyv na uznanie dlhu úpadcom. Žiadosti zo dňa 28.02.2011 a dňa 21.02.2011 nespĺňajú náležitosti uznania záväzku, hoci boli vykonané úpadcom v 1. rade. V prípade, ak by súd dospel k záveru, že došlo k uznaniu záväzku, tak s poukazom na vyjadrenie k žiadosti o možnosti úhrady v splátkach zo dňa 25.03.2011, bola stanovená nová splatnosť úveru v časti šiestich splátok, pričom posledná mala byť splatná v septembri 2011, to znamená, že v čase vyhlásenia konkurzu na úpadcu už boli tieto splátky premlčané. Ohľadne popretia zabezpečovacieho práva žalovaná uvádza, že žalobca si prihlásil zabezpečovacie právo vo väčšom rozsahu, a to aj na nehnuteľnosti, ktoré mu podľa záložnej zmluvy zo dňa 16.07.2007 a aj dodatku č.1 k zmluve zo dňa 09.11.2007 neprislúchajú.

4. Žalobca s obranou žalovanej nesúhlasil, pričom vyzdvihoval, že ustanovenie § 52 ods. 2 posledná veta Občianskeho zákonníka na predmetný zmluvný vzťah nie je možné aplikovať, pretože sa vzťahuje iba na právne vzťahy založené po účinnosti citovaného ustanovenia, čiže po dátume 01.04.2015.

5. Žalovaná následne namietala, že aktuálna judikatúra Najvyššieho súdu SR ako aj Ústavného súdu SR vyvracia tvrdenia žalobcu a potvrdzuje, že na záväzkové vzťahy týkajúce sa spotrebiteľa mala byť vždy aplikovaná úprava Občianskeho zákonníka.

6.1. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol na základe nasledujúcich skutkových zistení:

6.2. Uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 10.01.2017 č. k. 32K/56/2016-37, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 17.01.2017, bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka H. Z., narodený dňa XX.XX.XXXX, bytom: A. XX/X, XXX XX T.. Za správkyniu bola ustanovená žalovaná.

6.3. Skutkový stav medzi stranami sporu nebol sporný. Dňa 23.07.2007 uzatvoril žalobca ako veriteľ úverovú zmluvu č. 25226540/7930 s dlžníčkou V. Z., narodenou dňa XX.XX.XXXX a jej manželom H. Z., narodeným dňa XX.XX.XXXX. Spoludlžníčkou bola I. O., narodená XX.XX.XXXX. Žalobca sa zaviazal poskytnúť dlžníkom úver vo výške 23.236,- eur s úrokom vo výške 4,99 % ročne. Úpadca a jeho manželka ako poberatelia úveru sa zaviazali úver splácať v pravidelných mesačných splátkach. Úver bol zabezpečený zriadením záložného práva k nehnuteľnostiam záložnou zmluvou zo dňa 16.07.2007 a dodatkom č. 1 k záložnej zmluve zo dňa 09.11.2007. Záložné právo bolo zriadené na nehnuteľný majetok - rodinný dom, súpisné č. XX zapísaný na LV č. XXXX v obci T. na parcele č. XXXX/XX zapísanej na LV č. XXX v spoluvlastníckom podiele O. S. a V. Z., každá v podiele 1/2, nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX, parcela č. XXXX/XX o výmere XXX m², zastavané plochy a nádvoría v spoluvlastníctve úpadcu a jeho manželky V. Z. v podiele 1/1. Finančné prostriedky boli na základe písomnej požiadavky úpadcu prevedené na bežný účet spolu vo výške 23.235,74 eura dňa 25.09.2007 a 30.09.2008. Úpadca poskytnutý úver nesplácal riadne a včas. Výzvou zo dňa 19.05.2010 bol úpadca upozornený na možnosť zosplatnenia úveru, úhrady celého zostatku úveru. Úpadca aj napriek tomu úver nesplácal, a preto ho žalobca dňa 29.06.2010 požiadal o zaplatenie celého zostatku úveru vo výške 22.106,90 eura a zároveň došlo k zvýšeniu úrokovej sadzby na 5 %. Po zosplatnení úveru uhrádzal úpadca ďalšie splátky, a to v období od 08.10.2010 do 15.03.2016. Úpadca a jeho manželka požiadali listom zo dňa 21.02.2011 žalobcu o umožnenie mesačných splátok, listom zo dňa 28.02.2011 požiadali o možnosť uhradiť dlh v primeraných splátkach. Manželka úpadcu žiadala žalobcu o zníženie splátok listami zo dňa 11.11.2012, 28.10.2013, 06.10.2014 a 17.03.2015.

6.4. Prihláškou pohľadávky poradové č. 1 si žalobca v konkurze na úpadcu prihlásil pohľadávku v celkovej výške 19.782,02 eura pozostávajúcu z istiny vo výške 15.937,- eur, úrokov vo výške 680,39 eura, úrokov z omeškania vo výške 681,75 eura a nákladov z uplatnenia vo výške 2.482,89 eura titulom úverovej zmluvy č. 25226540/7930 ako zabezpečenú pohľadávku, pričom si prihlásil záložne právo aj k nehnuteľnostiam, ktoré neboli predmetom záložnej zmluvy, zapísané na LV č. XXXX, parcela č. XXXX/XX, vinice o výmere XXX m², parcela č. XXXX/XX, zastavané plochy a nádvoría o výmere XXX m², parcela č. XXXX/XX, záhrady o výmere XXX m², parcela č. XXXX/XX, záhrady o výmere XXX m², katastrálne územie T.. Prihláška bola správkyni doručená dňa 03.02.2017. Správkynia prihlásenú pohľadávku žalobcu dňa 20.03.2017 poprela čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky, zabezpečenia zabezpečovacím právom a poradia zabezpečenia. Správkynia poprela pohľadávku žalobcu z dôvodu jej premlčania podľa § 100 Občianskeho zákonníka. Oznámenie o popretí bolo žalobcovi doručené dňa 22.03.2017, žalobu podal dňa 20.04.2017.

7.1. Na úvod právnych záverov odôvodnenia svojho v rozsudku súd prvej inštancie poukázal na § 32 ods. 1, 6, 9 až 14 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len ZoKR). Súd skonštatoval, že prihlásenú pohľadávku veriteľa správca konkurznej podstaty preskúma v zákonom ustanovenom rozsahu. Správca má pri každej pohľadávke preskúmať: a) právny dôvod, b) vymáhateľnosť, c) poradie, d) výšku, e) zabezpečenie zabezpečovacím právom, f) poradie zabezpečovaného práva. Jednou z obligatórnych náležitostí prihlásenej pohľadávky je uvedenie sumy s rozdelením na istinu a príslušenstvo a príslušenstvo s rozdelením právneho dôvodu vzniku. Ak správca pri preskúmaní zistí, že je daný právny dôvod vzniku pohľadávky, ale sa nestotožní s výškou prihlásenej sumy, poprie príslušnú časť prihlásenej sumy. Pri popretí výšky pohľadávky je správca povinný v zozname uviesť aj zistenú sumu pohľadávok.

7.2. Veriteľ, ktorému bol popretý právny dôvod prihlásenej pohľadávky, jej vymáhateľnosť, výška, poradie pohľadávky, jej zabezpečenie alebo poradie nezabezpečeného práva, môže sa domáhať určenia pohľadávky. Podanou žalobou proti správcovi sa veriteľ môže domáhať určenia toho, čo mu bolo v konkurze z prihlásenej pohľadávky popreté. Aktívnu vecnú legitimáciu na podanie žaloby má veriteľ, ktorému bola pohľadávka popretá. Pasívne vecne legitimovaným je správca.

7.3. Správca je povinný poprieť pohľadávku v spornom rozsahu. Správca vykoná popretie pohľadávky tak, že rozsah popretia a dôvody popretia zapíše do zoznamu pohľadávok, následne popretie oznámi

veriteľovi. V prípade, že správca popretie pohľadávky riadne neodôvodní, popretie je neúčinné. V tejto veci je potrebné poukázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2017, spis. zn. 30Obdo/70/2016, v odôvodnení ktorého najvyšší súd uviedol, že „ jediným oprávneným subjektom na preskúmanie pohľadávok prihlásených v konkurze je ustanovený správca konkurznej podstaty. Pri preskúmaní prihlásených pohľadávok je správca povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a v prípade, ak je pohľadávka sporná, vzniká správcovi povinnosť ju v spornom rozsahu poprieť. Zároveň zákon o konkurze a reštrukturalizácii ukladá správcovi povinnosť dôvod popretia pohľadávky odôvodniť. Predmetom incidenčného konania iniciovaného veriteľom popretej pohľadávky je potom preskúmanie opodstatnenosti popieracieho prejavu správcu a posúdenie, či správcom uvedený dôvod popretia je daný alebo či uvedený dôvod neexistuje. Z tohto dôvodu je možné považovať za postup správcu s odbornou starostlivosťou iba taký postup, kedy v popieracom prejave uvedie všetky právne relevantné dôvody, pre ktoré spochybňuje dôvodnosť, opodstatnenosť alebo samotnú existenciu pohľadávky.

7.4. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie v incidenčnom konaní skúmal, či žalovaná pri popieraní pohľadávky postupovala s odbornou starostlivosťou správcu, a či v čase popretia pohľadávky bol jej popierajúci prejav opodstatnený. Vzhľadom na vykonané dokazovanie o podrobné odôvodnenie popretia správkyňou dospel súd k záveru, že popretie pohľadávky žalobcu došlo dôvodné, a preto je podaná žaloba nedôvodná aj keď boli zachované všetky hmotnoprávne lehoty a splnené formálne náležitosti na podanie incidenčnej žaloby.

7.5. Súd prvej inštancie považoval zmluvu o úvere zo dňa 23.07.2007 za zmluvu s charakterom absolútneho obchodu (§ 261 ods. 3 písm. d) a § 497 Obchodného zákonníka), ktorú zároveň podľa ustanovenia § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú a s poukazom na § 2 písm. b) a § 3 ods. 1 a 2 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy aj ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na ktorú je podľa § 879f ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka potrebné aplikovať všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl.) a tiež ustanovenia Občianskeho zákonníka o odstúpení od zmluvy a premlčaní. Účinky odstúpenia od zmluvy (zosplatnenie úveru) tak nastali dňa 29.06.2010, žalobcovi vznikol voči úpadcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 457 Občianskeho zákonníka. Tento nárok si žalobca mohol uplatniť v dvojročnej premlčacej lehote (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ktorá začala plynúť dňa 30.06.2010 a uplynula dňa 30.06.2012. Žalobca si svoj nárok uplatnil dňa 03.02.2017 podaním prihlášky v konkurznom konaní, súd dospel k záveru rovnako ako správkyňa konkurznej podstaty, že žalobca si uplatnil svoj nárok po uplynutí dvojročnej premlčacej lehoty, teda oneskorene a námietku vznesenú žalovanou považoval za oprávnenú. Aj podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sa prednostne použijú na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva a ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou (01.05.2014), rozhodnutie zo dňa 21.04.2015, spis. zn. 3MCdo 14/2014.

Na zmluvný vzťah medzi žalobcom a úpadcom sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka, a teda aj uznanie nároku a jeho platnosť treba posudzovať podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Vykonaným dokazovaním nemal súd za preukázané, že úpadca svoj dlh uznal, pretože mu nebolo predložené písomné vyhlásenie úpadcu o tom, že svoj dlh určený čo dôvodu a výšky uznáva. Žiadosti úpadcu a jeho manželky zo dňa 21.02.2011 a 28.02.2011 takéto vyhlásenie neobsahujú. Vzhľadom k tomu, že na zmluvný vzťah medzi žalobcom a úpadcom sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka, nebolo možné považovať čiastočné úhrady po zosplatnení úveru za uznanie záväzku podľa § 407 ods. 2 Obchodného zákonníka.

8. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že plne úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie práva proti neúspešnému žalobcovi, pričom o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

9.1. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včasné odvolanie. Jeho argumentácia opakuje najmä dôvody jeho dupliky z prvoinštančného konania. Opätovne preto argumentuje nemožnosťou aplikácie ustanovenia § 52 ods. 2 poslednej vety Občianskeho zákonníka na prejednávany prípad z dôvodu, že k účinnosti namietanej právnej úpravy (01.04.2015) neskoršia právna úprava nemôže zmeniť so spätnými

účinkami režim plynutia premlčacej lehoty v spotrebiteľských zmluvách uzavretých pred jej účinnosťou, pretože by to bolo v rozpore so zásadou zákazu retroaktívneho pôsobenia právnych noriem a zásadou zachovania právnej istoty. Absencia prechodných ustanovení nemôže spôsobiť automatickú spätnú pôsobnosť právnych noriem, naopak musí byť akceptovaný stav, podľa ktorého sa dotknuté ustanovenie nevzťahuje na právne nároky vzniknuté do jeho účinnosti. Výhodnosť zmeny režimu premlčania z Obchodného zákonníka na režim Občianskeho zákonníka v sporoch s ochranou slabšej strany označil žalobca za zdanlivú, čo demonštroval príkladom uznania dlhu (záväzku) dlžníkom. Občiansky zákonník v § 110 ods. 1 pre takéto prípady stanovuje až 10 ročnú premlčaciu lehotu, pričom v zmysle § 407 ods. 1 Obchodného zákonníka je lehota iba štvorročná.

9.2. V podanom odvolaní ďalej žalobca argumentoval tým, že viaceré listiny podpísané úpadcom (jeho listy zo dňa 21.02.2011 a 28.02.2011) spĺňajú náležitosti uznávacieho prejavu tak ako to požaduje ustanovenie § 323 Obchodného zákonníka, pričom úpadca úver formou mesačných splátok v období od 10/2010 do 3/2016 splácal formou mesačných splátok a zo správania dlžníkov tak bolo zrejmé, že majú záujem vysporiadať peňažný záväzok voči žalobcovi v celom rozsahu. Od uvedených skutočností žalobca odvodzuje začiatok plynutia novej štvorročnej premlčacej lehoty v zmysle § 407 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka.

9.3. Na základe uvedeného žalobca tvrdí, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP) a odvolaním sa domáha jeho takej zmeny podľa § 388 CSP, v dôsledku ktorej bude žaloba v celom rozsahu vyhodená.

10.1. Žalovaná sa k odvolaniu vyjadrila vo svojej replike tak, že napadnutý rozsudok označila za obsahujúci správne právne posúdenie veci. Zopakovala svoj názor, že ustanovenie § 52 ods. 2 posledná veta Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky spotrebiteľské vzťahy a to nielen na tie, ktoré vznikli po jeho účinnosti počnúc dňom 01.05.2014. Na podporu svojho tvrdenia poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 Cdo/87/2017 zo dňa 14.09.2017, v ktorom senát Najvyššieho súdu SR v pomere hlasov 3: 0 vyslovil názor, že ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať aj na právne vzťahy vzniknuté pred účinnosťou uvedeného zákonného ustanovenia. Ide o súčasnú aktuálnu judikatúru, pričom senát najvyššieho súdu bral na zreteľ aj protichodné skoršie rozhodnutia. V spore o ktorom rozhodoval najvyšší súd išlo o právny vzťah z úverovej zmluvy zo dňa 10.10.2005 a súd mal za to, že § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka bol aplikovaný správne. Judikatúra, na ktorú v priebehu konania poukazoval žalobca, je podľa žalovanej zastaraná a na rozdiel od judikatúry predloženej žalovanou nerieši konkrétny právny problém - aplikáciu ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Najvyššia súdna autorita tak zaujala jasný postoj a poskytla spotrebiteľovi ochranu, ktorú predpisuje aktuálne účinná právna úprava.

10.2. Žalovaná má za to, že súd v rámci prvoinštančného rozhodovania správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka aj na podania/listy, z ktorých mal žalobca za to, že malo dôjsť k uznaniu dlhu zo strany žalovanej. Žalovaná je toho názoru, že zo strany úpadcu nemohlo dôjsť k uznaniu dlhu podaniami zo dňa 28.02.2011 a 21.02.2011, nakoľko tieto nespĺňali základné náležitosti na platné uznanie dlhu vyžadované Občianskym zákonníkom a teda, že uznanie musí byť písomné a dlh v ňom musí byť určený čo do dôvodu a výšky. Z uvedeného dôvodu účinky uznania dlhu nastať nemohli. Ostatné podania, na ktoré žalobca počas konania poukazuje a tvrdí, že nimi malo dôjsť k uznaniu dlhu zo strany úpadcu, tak tieto tvrdenia žalobcu rovnako neboli správne, nakoľko na nich absentoval podpis úpadcu, a teda ho nemohli ani zaväzovať nehovoriac o tom, že rovnako nespĺňali základné náležitosti vyžadované Občianskym zákonníkom.

10.3. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku (ods. 23 odôvodnenia) zastáva názor, že žalobca si svoj nárok uplatnil po uplynutí dvojročnej premlčacej lehoty. Žalovaná zotrváva na svojom názore, že v danom prípade plynula trojročná premlčacia lehota (uplynula 30.6.2013), pričom táto okolnosť je pre výsledok súdneho konania irelevantná z dôvodu, že žalobca si svoje právo uplatnil prihláškou v konkurze až dňa 03.02.2017.

10.4. Z uvedených dôvodov žalovaná zdôraznila, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalobu v plnom rozsahu zamietol.

11. Žalobca vo svojej duplike (vyjadrení k replike žalovanej) zaslanej súdu neuviedol nič, čo by nebolo už tvorilo obsah jeho odvolania.

12. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, prejednal vec bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP). Odvolací súd po prejednaní veci v medziach podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je v danom prípade neopodstatnené.

13. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil. Keďže odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, v súlade s § 387 ods. 2 sa v odôvodnení svojho rozhodnutia o odvolaní obmedzuje na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

14. Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sa odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 veta druhá CSP musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

15. Odvolací súd hneď úvodom považuje za potrebné uviesť, že sa stotožňuje so závermi prvoinštančného súdu o tom, že na predmetnú úverovú zmluvu majúcu charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere je potrebné aplikovať súdom prvej inštancie použité ustanovenia Občianskeho zákonníka tak ohľadne premlčania ako aj uznávacieho prejavu.

16.1. Odvolací súd upriamuje pozornosť odvolateľa na jeden zo základných princípov Civilného sporového poriadku vyjadrení v jeho čl. 3, podľa ktorého právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

16.2. Za príklad reprezentujúci rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných prípadoch (ktorú je v súčasnosti možné vnímať už ako ustálenú) je možné považovať aj rozsudok sp. zn. 3 Cdo/87/2017 zo dňa 14.09.2017, na ktorý poukazuje žalovaná vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu. V jeho odôvodnení sa zaoberal práve otázkou, ktorá hmotnoprávna úprava (Obchodného alebo Občianskeho zákonníka) má byť aplikovaná v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa v prípadoch duplicity právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva v spomínaných hmotnoprávných predpisoch. Predmetom posúdenia pritom boli nároky veriteľa uplatnené voči dlžníkovi zo spotrebiteľského úveru dojednaného zmluvou uzavretou ešte dňa 10.10.2005. Z právnych záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobnej veci sa žiada poukázať na nasledovné:

16.3. Najvyšší súd v odôvodnení z citovaného rozhodnutia poukázal na iné svoje rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 36/2013, v ktorom zaujal právny záver, že obsahom zmluvy, ktorá spĺňa všetky znaky typovej zmluvy, nesmie byť zmluvné ustanovenie, v zmysle ktorého sa na premlčanie uplatní Obchodný zákonník. Toto ustanovenie spôsobuje totiž nepriaznivejšie postavenie spotrebiteľa, lebo Občiansky zákonník upravuje kratšiu (trojročnú) premlčaciu dobu, s uplatnením Obchodného zákonníka je ale spojená dlhšia (štvorročná) premlčacia doba. Ďalej tiež poukázal na svoj rozsudok z 21. apríla 2015 sp. zn. 3 MCdo 14/2014 ktorom s poukazom na § 261 ods. 3 písm. d), § 387 ods. 1, § 397 ods. 1 Obchodného zákonníka, ďalej § 52 ods. 2, § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka a napokon § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa skonštatoval, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa použijú vždy, ak je to v prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Najvyšší súd zdôraznil, že ústavná sťažnosť, ktorou účastník napadol tento rozsudok, bola ústavným súdom odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. Najvyšší súd ďalej zdôraznil, že obsahovo identické právne závery, aké zaujal Najvyšší súd SR v naposledy spomínanom rozsudku, zaujal aj v iných skutkovo a právne obdobných veciach (rozsudky sp. zn. 8 MCdo 13/2014 z 28.05.2015 a sp. zn. 4 MCdo 17/2014 z 26.11.2015).

16.4. Najvyšší súd napokon tiež v odôvodnení z citovaného rozsudku zo dňa 14.09.2017 skonštatoval, že nespochybňuje názor žalobcu, že úver je tzv. absolútnym obchodom a že naň dopadá tretia časť Obchodného zákonníka. Zároveň je však potrebné mať na zreteli, že úverová zmluva vykazuje aj znaky spotrebiteľskej zmluvy. Súdna prax považuje obdobné právne vzťahy vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy za typické občianskoprávne (spotrebiteľské) vzťahy. Účastníkmi týchto vzťahov sú obchodník (poskytujúci úver v rámci svojho predmetu činnosti) a spotrebiteľ (ktorý prijíma úver na svoju osobnú spotrebu); ide tu teda o typické občianskoprávne vzťahy. Vzhľadom na to je v plnom súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa požiadavka, aby v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva, bola (aj z hľadiska premlčania, dĺžky premlčacej doby a jej plynutia) aplikovaná právna úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku, a nie v Obchodnom zákonníku. Správnosť aplikácie občianskoprávnej premlčacej doby - dokonca aj v absolútnych obchodoch majúciich zároveň spotrebiteľský charakter - z ústavnoprávneho hľadiska nespochybnil ani Ústavný súd (viď napríklad uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19.06.2013 sp. zn. I. ÚS 402/2013).

17. Odvolací súd aj s poukazom na uvedené považuje závery prvoinštančného súdu o potrebe aplikácie občianskoprávnej úpravy premlčania, ale aj posúdenia otázky kvality riadneho uznávacieho prejavu za správne a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Z hľadiska vecnej správnosti napadnutého rozsudku sa javí ako bezvýznamná otázka omylu prvoinštančného súdu pri uvedení nesprávnej dvojročnej premlčacej doby práva úverového veriteľa na plnenie od úverového dlžníka, pretože aj prípade aplikácie všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka v danom prípade k premlčaniu tohto práva evidentne došlo.

18. Ohľadne ostatných záverov odvolací súd už len poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

19. Odvolací súd z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

20. O nároku na trovy odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 v súvislosti s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 - 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť byť zastúpený advokátom neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.